

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény
templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos
közlönyül

Előfizetési ára egy évre 2 pengő

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Mátrai Gyula dr.: Munkára fel! Gálosiné Ottlik Myra: Örvendezzünk, megszületett. — Rogács Ferenc: Oltárvirágok. 5. Kérés. — Nagelreiter Alajos dr.: Az Oltáriszentség megőrzése. — Olcsvay Géza: Neszmélyen voltam. — Juhász Béla: A szentmiseáldozat. — Központi: Imaszándékunk: A munkásszellem. — Oltáregyleti élet.

Fontos határozat! A májusi kurzuson mutatkozó érdeklődés hatása alatt az Örökimádás (Mária Reparatrix) zárda főnöknője *Mária de N. D. de Montaigne* anya elhatározta és elrendelte, hogy október 1-től május 30-ig minden hétfőn délután 3—5-ig a fehérművarrás, szerdán és pénteken pedig ugyancsak délután 3—5-ig rajz, szabás és hímzés terén szükséges útmutatásokra két reparatrix anya díjtalanul rendelkezésére álljon az érdeklődő oltáregyesületi hölgyeknek. Azok, akiket a központ nem ismer, plébánosuktól vagy az oltáregyesületi helyi igazgatótól hoznak magukkal írást és így szívesen látott vendégei lesznek a központnak. E helyen is halásan köszönjük a nt. főnöknőnek ez áldozatos, nemes gesztusát, amely oly sokat jelent az oltáregyesületi munka jövőjére.

Adományok. A «Felvidék» javára a józsefvárosi Oltáregyesület 100 P-t, a szombathelyi Rózsafüzértársulat eucharisztikus szakosztálya (mely Oltár-

egyesület módjára működik) 1 alba 1 karing, 1 korporálét, 1 kehelykendőt, a kőszegi Oltáregyesület 10 stólavédőt, 2 vállkendőt, 12 kéztörölt, 4 korporálét, 12 pallát és agilis vezetőjének, dr. Kurbély Vince bencés tanárnak személyes adományként 2 stólat küldött a «Felvidék» számára. Isten fizesse meg a nagylelkű adományokat, amelyeket iparkodunk a legmegfelelőbb helyre juttatni.

Pótlás! Júliusi számunkban közölt irányító adataink kapcsán azt a bölcs megjegyzést kaptuk, hogy a vállkendő készítésénél figyelni kell arra, hogy a vászon — szegést nem kívánó — széle legyen felül, amely így könnyebben begyűrhető a kolláréba. A másik fontos tanács, hogy a cibóriumköpenyét nem muszáj palást- vagy galléralakúnak készíteni, mert eleget teszünk az egyházi előírásoknak, egy négyzetalakú selyemfátyollal is, amelynek közepén a cibórium keresztje számára bedolgozott nyílást készítünk.

Karitás terére ne kalandozzék az Oltáregyesület ott, ahol úgyis van karitás szerv! Bármennyire kedves dolog, hogy az oe. tagok külön is rendeznek karácsonyfaünnepélyt a szegényeknek, ezzel sok zavart, félreértést, sőt nem egyszer jogos neheztelést vonnak magukra, ami nem kívánatos. *A mi szegényünk a szegény templomok szegény Úr Jézusa!* Vele törődjünk! Mi csak neki dolgozunk és gyűjtünk!

Szeptemberben az Oltáregyesületben is felhangzik, a fővárosban és vidéken egyaránt ez a felhívás. Budapestre visszajönnek a nyaralók, vidéken vége a nagyobb munkáknak, több idő van a gyűlésen való részvételre, szent munkára — megkezdődhet az *intenzívebb oltáregyesületi élet*.

Hisz az Oltáregyesület élete folytonos, mint az örökmécses lángja! De ez sem ég egyformán! Néha nagyobb a lángocskája, néha egészen parányivá zsugorodik. A nyáron az Oltáregyesület élete is a kislángok ideje. Ősszel jön a megújulás, felbuzdulás, a nagyobb lángok ideje.

Ezt a nagyobb lángot úgy eredőztetjük, hogy az oltáregyesületi terjesztőnőkkel (csoportvezetők) sorba látogatgatjuk az oltáregyesületi tagokat, buzdítjuk az első őszi gyűlésen való megjelenésre. Meghívatumk — egyénileg! — olyanokat, akik még nem tagjai az Oltáregyesületnek, de odaválók. Gyűlésünkön csupa praktikus dologgal foglalkozunk. (Veszprémi zarándoklat; mi a teendők otthon? mit akarunk oltáregyesületi életünkben ezentúl jobban megvalósítva látni? mivel akarunk a Központ kiállításán a szegény templomok javára szerepelni? mikor rendezünk eucharisztikus kultúrestét, teát stb.) Mintegy újra töltjük mécsesünket olajjal (programm!) és meggyújtjuk a lángot: az első őszi szentségimádásnak, oltáregyesületi ájtatosságnak külsőségekben is (pl. virág, csupa fehér őszirozsa; gyertyák nagyobb számban és a szokásoktól eltérő művészi elhelyezésben, pl. hogy a lángok egy őszirozására emlékeztessenek) imponáló formában való megjelenésében. Propagandát csinálunk, amelyben a főhangsúly nem ott van, hogy az Oltáregyesület rendezi, hanem hogy mit rendezünk, hogy a *szentségi Úr Jézusnak* imádása, engesztelése lesz a reggeli közös szentáldozásos, elmélkedéses szentmise, vagy a délutáni szentóra.

Igen, ezeknél az oltáregyesületi ájtatosságoknál kell megvilágosodniok a lelkeknek. Itt kell megnyílaniok a szíveknek, hogy befogadják a «békességes Király» szellemét és egészen — életük minden terén —

önkéntescivé legyenek. Az Úr Jézus szentségi élete annyira hangsúlyozza, annyira reklamálja a maga némaságával ezeket a lehetőségeket.

Egyéni oltáregyesületi életünk az Úr Jézussal való állandó, de csendes kapcsolat rejtett boldogsága, amelyet más nem lát. (pl. egyéni imaóránk, napközbeni fohászaink, röpmíaink, munkánk, apostolkodásunk az Úr Jézusért, beletemetve a jószándék fátyolába). Emellett a közös oltáregyesületi ájtatosságok valók arra, hogy mások is lássák az Úr udvartartását és észrevegyék Öt, akinek szól; az Oltáregyesületet, amelyből kivirágzik az imádás, az engesztelés, a szeretet, az áldozat az Eucharisziában való hit tanuságtételeként.

A kimondott oltáregyesületi munka, a kézimunkának tökéletesítésén dolgozik a Központ is és a legközelebbi tavaszi kiállításán be akarja mutatni azt, ami a kézimunkában is jobb, praktikusabb és főleg liturgikusabb. Ezért állította be a Mária Reparatrix-zárda a heti kétszeri tanácsadó szertev és fog hozni lapunk is útmutatásokat.

Munkára fel az egész oltáregyesületi vonalon! Az Úr Jézust eltemetni, elfeledtetni akarók törekvéseivel szemben nekünk kell oltáregyesületi életünk és hivatásunk *tökéletes felfogásával és tökéletes gyakorlásával* odahatnunk, hogy a tabernákulum mindig ismertebb, mindig keresettebb, mindig gondozottabb és mindig több szeretettel körülvettebb legyen! Ezért munkára fel!

Örvendezzünk, megszületett...

(Öröm-ének szeptember 8.-ra.)

Irta: Gálosiné Ottlik Myra.

**Egy picinyke Királynő született,
Karjain Szent Anna hordta,
És gyönyörű Fején tüzek gyanánt
Fénylett a csillag korona.**

**De fénylőbb volt a picinyke Szíve,
Vajjon hány kortársa tudta,
Hogy az Emberiség menedéke lesz,
Ki Hozzá fut majd minden kínba'.**

**E Kisdéd Szűz — az Isten legszebb álma,
Szeplőtelen és Anyánk nekünk,
Kik ezernyi gondban, bajban
E Siralomvölgyében szenvedünk.**

**És Királynője minden koroknak,
Kire: bűnös és elhagyott föltekínthet,
Isten Fiának Szűzi Anyja,
Születésnapodon — légy áldott Kisdéd.**

OLTÁRVIRÁGOK.

5. Kérés.

a) Egész valónkkal Istentől függünk: benne élünk, mozgunk és vagyunk (Csel. 17, 28). Amink van a természet és kegyelem rendjében, azt Isten adja azzal a rendeltetéssel, hogy szívünkben kivirágozzék, az ő dicsőségére illatozzon és üdvösségünkre gyümölcsözzön. Adományait tetszése szerint osztogatja, mert ő az Úr. Jóságát bőségesen árasztja minden teremtményére (Mt. 5, 45), sőt «többet ad, mint amennyit megérdemlünk, vagy egyáltalában kívánhatunk» (Or. Dnic. 11. Pent.). Ő tudja, mire van szükségünk és megadja, még mielőtt kérnők (Mt. 6, 8, 32). Általában azonban azt akarja, hogy kérjünk tőle, és a kegyelmek juttatását attól teszi függővé (Mt. 7, 7). A kérő imának az az értelme, hogy vele elismerjük Isten hatalmát és felségjogát, másrészt saját tehetlenségünket és függésünket. Ez a kettős elismerés pedig lényegében már imáadásba tökéletesíti a kérést. Valahányszor Isten teljesíti kérésünket, a szívünk örömmel telik el és hálára gerjed (Jn. 16, 24), a hálás szív pedig újabb jótéteményekre érdemesül. Így kapcsol össze bennünket Istennel, a kérésből kiindulólág is az imádság hármaskörára.

Minden kegyelmet az Üdvözítő érdemelt ki, azért az ő nevében kell kérnünk. Amit így kérünk, annak teljesítésére a mennyei Atya ígérettel köti le magát (Mt. 7, 8, 11).

Hogy mit szabad és kell kérnünk, azt mi bajosan bírálhatjuk el, mert érzéki vágyaink összezavarnak. Mennyei helytelen kérés hangzik el, ami éppen azért Istennél nem talál meghallgatásra (Mt. 20, 22. Jak. 4. 3). Az Üdvözítő szóval és élete példájával tanított meg, hogyan kell helyesen imádkozni (Mt. 6, 9). Hagyatkozzunk az ő példáján mi is a Szentlélek irányítására, aki maga imádkozik bennünk (Rom. 8, 26). Kérésünk helyes tárgya ugyanaz, ami életünknek is célja s törekvéseinknek irányelve: az örök üdvösség és a hozzá vezető eszközök. Ezeket kell kérnünk, minden egyéb szükséges dolog ráadásként kérés nélkül is teljesül (Mt. 6, 33).

Hogyan kérjünk, azt a lélek egyéni megnyilatkozása szabja meg. Egyesek, a saját megnyugtatójukra, konkrét részletezéssel sorolják elő vágyaikat; mások nem bíznak magukban, azért szükségleteiket csak általánosságban, gyűjtőfogalomban terjesztik elő, míg a részleteket Isten bölcsességére bízzák; gyermekded lelkek pedig inszINUÁLÁSSAL egyszerűen csak ráirányítják Isten figyelmét tudatos vagy öntudatlan szükségleteikre (Jn. 11, 3), abban a felfogásban, hogy ő úgyis tudja, mit akarnak mondani és mire van szükségük (S. Th. 2, 2, q. 83, 17). Néme-

lyek közvetlenül Istenhez szokták irányítani kérésüket, mások inkább a szentek közvetítését szeretik igénybe venni.

«Könyörögjünk!» Igy buzdít az Egyház szüntelenül. Mindennapi életünk jelenségei változatos anyagot és érzelmeket szolgáltatnak kérő imánkknak. Kérjünk állhatatosan (Csel. 8, 24); könyörögjünk alázatosan; esedezzünk buzgón (Zsid. 5, 7); esdekelyünk megadó bizalommal, sőt kényszerítsük ünnepélyesen az Urat ígéretének beváltására (Ef. 6, 18). Különös hathatósága és sajátos ígérete van az imaközösségnek, sok szív-lélek egységes kérésének (Mt. 18, 19).

b) «Krisztus a mi főpapunk, aki értünk imádkozik; fejünk, aki bennünk imádkozik; Istenünk, akihez imádkozunk.» (S. Aug. enar. in ps. 85. n. 1.). Ő nemcsak gyámolítja és irányítja, hanem az Atya jobbán és a szentségi jelenlétben fogadja is kérésünket s megadja, amit az Atyától kérünk, hogy az Atya megdicsőüljön a Fiúban (Jn. 14, 13).

Az Egyház melegen ajánlja, hogy imádságainkat lehetőleg akár zárt, akár kitett Oltáriszentség előtt végezzük, s ezt a gyakorlatot búcsúkkal jutalmazza. A szent titok fenségétől meghatódik a lélek, Krisztus közelében fokozódik a bizalma, s fogékonyabb lesz a kegyelmek elnyerésére. Bár ez az imádság csak távolabbi értelemben eucharisztikus kérőima, de legalább külső tényei révén maga is imádássá válik.

Sajátosabb értelemben eucharisztikus kérőima az, amelynek közvetlen tárgya nem a mi szükségleteink, hanem elsősorban a szentségi Üdvözítő érdeke, melyben az imádkozónak vágya és érdeke is feloldódik. A kérés tárgya az Oltáriszentség külső dicsősége, nevezetesen: hogy az emberek Krisztust az Oltáriszentségben mindinkább megismerjék és szeressék; hogy eucharisztikus áldozatával egyesítsék életüket és tevékenységüket; hogy testével-vérével méltóképpen táplálkozzanak és titokzatos testének mentől tökéletesebb tagjaivá váljanak. Röviden összefoglalva, a kérés tárgya: hogy a szívekbe eljőjön Krisztus eucharisztikus országa.

Az önzetlen szív megfelelkezik magáról, csak Krisztus érdekét tekinti, önmagának legfeljebb egy ajándékot kér az eucharisztikus költővel:

Hadd, hogy Benned higgyek és reméljek,
S Téged mindig jobban szeresselek!

Tevékeny törekvésben és hathatós vágyban milliók szíve dobban össze és kérő imájuk üteme, hogy «dicsértessék és vég nélkül áldassék a legméltóságosabb Oltáriszentség!»

Rogács Ferenc.

Az Oltáriszentség megőrzése.

A legméltóságosabb Oltáriszentséget, szent Egyházunknak e legdrágább kincsét, a legrégebbről, az Egyház kezdetétől fogva mindig imádságos hódolattal és szerető gondnal őrizték. Szakadatlanul ügyeltek és vigyáztak arra, hogy az Oltáriszentség állandóan meglegyen, soha el ne fogyjon. Ezt bizonyítja a betegek, a haldoklók áldozása, amely a szentmiseáldozaton kívül a nappal vagy éjszaka bármely órájában, bármely pillanatában megtörténhetett. A haldoklóknak utolsó útravaló (viaticum) gyanánt nyújtották az Eucharisziát. Az 325-ben megtartott niceai egyetemes zsinat már régi kánoni törvénynek nevezi azt, hogy a haldoklóknak az Oltáriszentséget utolsó útravalóul nyujtsák. E zsinat 13. kánonja ugyanis előírja: «Azoknál, akik életük végéhez jutnak, most is a régi és szabályszerű törvényt kell szem előtt tartani; úgy, hogy ha valaki haldoklik, a végső és leginkább szükséges viaticumtól legkevésbé sem fosszák meg . . .» A trienti zsinat a niceai zsinatra hivatkozva szintén sürgeti, hogy az Oltáriszentséget a betegeknek elvigyék és ecélből az Oltáriszentséget a templomokban szorgalmasan őrizték.

Hogy éjjel is elvitték az Oltáriszentséget a haldoklóhoz, amiért készen kellett tartani konszekrált partikulákat, erre nézve alexandriai Dénes († 265) mond el Eusebius történetíró művében egy esetet egy öregről, aki közel a halálhoz, egy fiút, unokáját küldi el éjjel a paphoz. «A fiú a paphoz futott, már éjszaka volt — a pap azonban beteg volt . . . A fiúnak odaadta az Eucharisziának egy kis részét azzal a meghagyással, hogy vízbe merítse és az aggastyánnak adja. A fiú visszatért a falat, vízbe tartotta és az aggastyán szájába adta. Ez részletekben magához vette a falatot és azonnal kilehelte lelkét.»

Az Oltáriszentség megőrzése mellett tanuskodik a gyakorlat, amelyet Tertullian († 245), Szent Cyprián († 254), Szent Vazul († 379), Szent Jeromos († 420) és más szentatyák említenek, hogy tudniillik az üldözések idejében megengedték, hogy az Oltáriszentséget szentáldozás céljából a híveknek odaadják, hogy hazavigyék, mert azokban a nehéz időkben a szent titkokat (pl. a szentmiseáldozatot) csak hosszabb időközben ünnepelheték és az első keresztények a véres veszedelmek között, amelyek folytonosan fenyegették őket, a megerősítés és vigasztalás kenyerére leginkább rászorultak és így e csodálatos kenyeret ne nélkülözzék. Nemcsak az szentáldozás miatt őrizték házaikban az első keresztények az Oltáriszentséget, hanem azért is, hogy előtte imádkozhassanak és előtte nyomorúságukban, nehézségeikben leborulhassanak. Így tett Gorgonia, náziáni Szent Gergely († 392) nővére is,

midőn olyan betegségben szenvedett, amelyet ember meg nem gyógyíthatott és ő akkor azonnal meggyógyult. Názianzi Szent Gergely († 392) maga mondja el a csodálatos esetet egyik beszédében.

A remeték, akik csak ritkán mentek templomba, úgy keleten mint nyugaton szintén magukkal vitték a remeteségbe az Oltáriszentséget, miként ezt Szent Vazul és jeruzsálemi Szent Cyrill († 386) megírták. Ha az őskeresztények akár szárazföldön, akár tengeren hosszabb útra keltek, Szent Ambrus († 397) szerint magukkal vitték az Oltáriszentséget, mert azt vélték, hogy jobban nem gondoskodhatnak biztonságukról és védelmükről. Szent Jusztin († 167) említi, hogy a szerpapok elvitték az Oltáriszentséget azoknak, akik akadályozva voltak a szentmiseáldozatban résztvenni. Szent Irén († 202) írja, hogy a püspökök elküldték egymásnak ezt a drága kincset a szeretet köteléke gyanánt, hogy ezáltal jelezzék a kölcsönös egységet és szeretetet. Nagy Szent Gergely († 584) pedig több más egyházíróval írja, hogy az Oltáriszentséget még a sírba is tették és a holttetemmel együtt el is temették. Amphilochius Cappador († 404) is ugyanerről a szokásról tesz említést, amely ellen azonban a III. karthagói zsinat (318-ban) és más zsinatok tiltakoztak.

A görögök a legrégebb időtől fogva a 40 napi nagyböjtben, szombat és vasárnap kivételével, a Liturgia praesantificatorumot használták, amikor valamennyien áldoztak ugyan, de nem olyan ostyákkal, amelyeket aznap konszekráltak, hanem olyanokkal, amelyeket már a megelőző vasárnap eltettek. A latin Egyházban is nagypénteken ugyanazt az eljárást követik. Hasonlóan egy partikulát hoztak a pápa vagy püspök elé az előbbi szentmiseáldozatból; mikor a szentmisét mondta, az oltárra tették, a szentáldozás előtt a kehelybe bocsátották és a legszentebb vérrrel, az istenemberi vérrrel egyesítették, hogy ezáltal jelezzék a jelenlegi áldozat egységét az előbbennivel.

Mindezt egybefoglalva, napnál világosabb a tétel: Igenis az Egyház 20 századon át szakadatlanul a legnagyobb gonddal és szeretettel őrizte meg és őrzi meg az Oltáriszentséget Isten dicsőségére és a hívek javára.

Nagelreiter Alajos dr.

«Az Oltáregyesületnek tagja lehet minden katolikus férfi vagy nő, aki életének 16 évét betöltötte s vállalkozik arra, hogy havonta: egy órát (lehet két részben is!) tölt a legméltóságosabb Oltáriszentség imáadásában, legalább egy engesztelő szentáldozást végez és a szegény templomok számára évente valami alamizsnát ad.» (Kiv. az alapsz.)

Neszmélyen voltam.

Nem szeretek utazni. Kissé el is vagyok kényeztetve; tudniillik még világviszonylatban is annyi rendkívüli szépet láttam eddigi életemben, hogy leszoktam a kíváncsiságról, de Neszelmély, vagyis inkább az első magyar Örökimádás, az alapítása óta érdekelt. Eddig minden szemtanutól csak kedveset, kellemeset hallottam róla, végül is magam akartam meggyőződni s ha minden igaznak bizonyul, alázatosan fel-frissülni. Tegnap aztán útra is keltem. Pilisvörösvártól kezdve már enyhébben nehezteltem a lassú vonatra. Mohó figyelő lettem. Tizenkilenc évvel ezelőtt, mikor Japán felé vetett sorsom, akkor figyeltem ilyen ébren minden újabb hegyhajlatra, falombrára... Már maga a Duna mentén kanyargó vonat is, a túlnani volt trianoni határ és az eucharisztikus évben bekövetkezett csodálatos változás is kirázott pesti egykedvűségemből, úgyhogy mikor a búsan domboruló, üdezőld hegyek s halmok ölen, a falombok «karjai» között elénk tűnt az első magyar reparatrix-fészek körvonalképe, a kis karcsú, pirostetejű mutatóujjal, erősen hangfogóznom kellett lelkesedésemet. Alig-alig sikerült, mert mennél közelebb kerültünk kis húgommal a Zárdához, annál jobban röpdösött — Jézus Krisztus örömén örvendő — lelkünk. Áldott legyen, aki úgy rendezte, hogy a Zárda ennyire közel legyen a vasútállomáshoz. Sem a szeretet, sem a kíváncsiság nem állják a távolságot. A közelség a világuk. Alig gyalogoltunk három percet, máris ott színesedett előttünk Szűz Mária termésköves, pirostetejű, mosolyraderítő új otthona... Mint egy kőbe, építészetbe, növényzetbe varázsolt mosoly; biztatás, sőt mi több, vissza nem utasítható invitálás közletről ez a Zárda, mégis komoly, külön világ, de a tárt kapuja, kis tornyának sűrűn csengő haranghangja megbiztatja, beinvitálja a modern beton-országút bármelyik vándorát!...

* * *

Eppen litánia volt a hófehér, kristálytisza, dekorációmentes mégis térdrekényszerítő kápolnában. Az «*Ostyai Jézus*» — ahogy a boldogemlékű franciskánus testvér, Szabin mondaná — ott fehérlett ebben a különös, különös fehérlesben... Lelkemet nagy szemrehányás és édesízű öröm járta át, s bárhogy uralkodtam is magamon — hiszen a laikusok számára elkerített kis helyen sokan reánk figyeltek — mégsem bírtam visszaparancsolni minden könnycseppemet... Én is — és később megtudtam, hogy kis húgom is — úgy éreztem, hogy «haza»-érkeztem és abban a kiütköző tisztaságban jó Anyánk fogja balog kezünket, Ő vált szót érdekünkben Fiával, a mi Urunkkal,

a szentségi Jézussal, Akinek — érdem helyett — most kivételesen minden gyatraságunkat felajánlhatjuk, szeretetünk «tálcaján» . . .

* * *

Aldottak legyenek, akik ezt az új lelki-oázist életrehívták, akik ott szolgálnak az Úrnak és akik imáikkal s filléreikkel életben tartják.

Olcsvay Géza.

A szentmiseáldozat.

Megváltónk irántunk való áldozatos szeretetét nem merítették ki egykori földi életének fáradalmai, önmegtagadásai és szenvedései. Szent Gertrúdnak is kinyilatkoztatta, hogy ha üdvünkre lenne, most is kész lenne minden egyes lélekért külön-külön újra meg újra elszenvadni mindazt, amit egykor elszenvedett az egész emberi nemért. Ilyen megváltói áldozatos szeretet tüze lángolt az Úr Jézus legszentebb Szívében már az utolsó vacsora előtt is, ilyen elégtételadó és példaadó áldozatos szeretettel is kész lett volna minket megváltani és üdvözíteni. A mennyei Atya azonban emberré lett szent Fia ezen soha meg nem szűnő kimeríthetetlenül áldozatkész szeretetéből a bűnös emberiség megváltására, és üdvözítésére csak azt fogadta el, hogy csupán egyszer haljon meg a legmegalázóbb és testileg-lelkileg leggyötrőbb vérontásos keresztalállal váltságunk teljes árú, s akik ezen soha meg nem szűnő belső áldozatának érdemeiből üdvözülni akarnak, azokért vérontás és minden szenvedés nélkül, megdicsőülten, vagyis lelkileg újítsa meg az egyszeri vérontásos kínokkal teljes keresztáldozatot. A mennyei Atya másszóval számtalanszor megismételhető tökéletes áldozatul megtestesült s már megdicsőült szent Fia soha meg nem szűnő áldozatának csupán vérontás és szenvedés nélkül való külső ünnepélyes megnyilvánítását, vagyis lelkileg hozott keresztáldozatát akarja elfogadni mindazok javára, akik becsületesen vesznek részt az Úr Jézus által lelkileg számtalanszor megismételhető keresztáldozaton.

Minden szentmise az Úr Jézusnak érettünk lelkileg hozott, lelkileg megismélt keresztáldozata. A megváltó Isten-ember a legjobban tudta, hogy Isten előtt az engedelmesség kedvesebb, érdemszerzőbb mint az önfejűleg hozott vérontásos áldozatok sokasága, azért mennyei Atyjának akarata szerint ajánlja fel önmagát áldozatul érettünk az utolsó vacsorán és rendeli az Oltáriszentséget a szentmiseáldozattal és a szentáldozással együtt. Váltságunk teljes árának érdemeit úgy akarja tehát reánk alkalmazni, hogy közreműködésünk mellett ismétli meg titok-

zatosan számtalanszor a világ végéig a keresztáldozatot. Azért ad hatalmat és parancsot a püspököknek és az áldozópapoknak a szentmise-áldozat bemutatására ezen szavakkal: «Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre (keresztihalalom emlékezetére)». Az egyszer bemutatott vérontásos kínos keresztáldozat a szentmisek által annyit ér, mintha az Úr Jézus minden egyes emberért külön-külön halna meg újra meg újra a legkínosabb keresztalállal, mert minden szentmise az Úr Jézus soha meg nem szűnő, még megdicsőültségében is szüntelen azon belső áldozatának külső ünnepélyes megnyilvánítása, amilyen áldozatkészségről a Szent Gertrúdnak is tett magánkinyilatkoztatás tanuskodik. Ábrahám egykor lelkileg áldozta fel Izsák fiát Istennek s ez oly érdemszerző volt Isten előtt, mintha tényleg feláldozta volna. Hasonlóan tekint Isten a szentmisekre is, mert engedelmességből Iránta úgy újítja meg az Úr Jézus érettünk a keresztáldozatot, amint a mennyei Atya megengedi.

Csak földi életünk idején szerezhethünk igazságosság címén megillető (de condigno) érdemeket Isten előtt magunk és mások javára, halálunk után már nem, mert Isten örök rendelése szerint a túlvilági életben már csak visszafizetés van a földön szerzett érdemek szerint. A mennyben élő szentek értünk közbenjáró hatalmas szeretetüket földi életük idején tették számunkra is igazságosság címén megilletően érdemszerzővé. «Édes Üdvözítőnk azon áldozati szándékot, mellyel önmagát adja át Istennek áldozatul érettünk a szentmisekben, nemcsak egyszerűsmindenkorra fejezte ki az Oltáriszentség alapításakor, hanem közvetlenül is belelehel minden egyes szentmisébe, mint érettünk mindig közbenjárni kész élő szeretet («semper vivens ad interpellandum pro nobis»), minden egyes szentmise áldozati lángja az ő állandó, soha nem hűlő áldozatos szeretetének tüzétől gyullad ki» (dr. Schütz), de ezen áldozatos szeretetet még földi életében, az utolsó vacsorán bemutatott áldozatával s főleg mindhalálig tökéletes engedelmségéről tanuskodó keresztáldozatával tette örökre érdemszerzővé, igazságosság címén megilletően, sőt túlradóan érdemszerzővé élők és elhunytjaink üdvére. Az utolsó vacsora áldozata közös egy magja a keresztáldozatnak és a szentmiseknek, melyek abból önálló magrejtvő gyümölcsökké teljesednek ki, hogy mi is reánk alkalmazott túlradó érdemeiért önálló szeretetmagokként mások javára is, de végeredményben a magunk üdvére minél dúsabban termő gyümölcsfákká növekedjünk.

A szentmise lényege kizárólag a kettős átváltoztatásban (megszentelésben), latinul konszekrációban van. Kiegészítő főrésze csupán a szentáldozás, mert a szentmiseáldozat lelki haszna csak a szentáldozástól lehet tökéletes Krisztus Urunk szavai szerint. A kettős megszentelés szavai («Ez az én testem . . . ez az én vérem . . .») az Úr Jézust nemcsak titokzatosan jelképezett keresztalála állapotába helyezik, de

egyszersmind lelkünk táplálása végett az eledel és ital állapotába is: «Én vagyok az élő kenyér, ki mennyből szállottam alá. Ha valaki e kenyérből eszik, örökké él; és a kenyér, melyet én adandó vagyok, az én testem a világ életéért . . . az én testem bizonytalán étel és az én vérem bizonytalán ital . . . aki eszik engem, ő is él énérttem. Ha nem eszitek az emberfia testét és nem isszátok az ő véré, nem leszen élet tibennetek» stb. János 6, 51—59. Az Eucharisztia, mint szentség, Istennek miat-tunk leölt Bárányát jelképezi, kinek szent teste ételünk, szent vére lelki italunk.

Mégis a szentáldozás csupán kiegészítő főrésze a szentmisének, mert tökéletes áldozat már az Isten dicsőségére szolgáló erőszakos lerontatásunkra való készségünknek megfelelő külső kifejezését célzó szent ténykedés is. Az utolsó vacsora áldozata, értünk felajánlott szent testének és vérének a megszentelt külszínnek alatt való külön-külön megjelenítése külsőképpen oly szembeszökően kifejezi, hogy a mennyei Atya iránt való engedelmisségből a kereszten vérontásos halálra kész, a szentmisékben pedig a megszentelő szavak ereje által szent testét és véréit titokzatosan s jelképesen elkülöníteni, szétválasztani engedi, hogy önmagát érettünk a kenyér és a bor színei alatt titokzatosan jelképezett kereszthalála állapotába helyezze s ezzel külsőkép kifejezze, miszerint a szentmisék helyett újra meg újra szívesen elszenvedné érettünk a vérontásos kínos keresztáldozatot, ha a mennyei Atya másképp nem akarta volna. «Mert jobb az engedelmisség, mint az áldozatok. (1. Kir. 15, 22.) Világos, hogy minden szentmise oly kedves, oly érdemszerző Isten előtt mint a vérontásos keresztáldozat, melyet az Úr Jézus vérontás nélkül, lelkileg megismétel, megújít érettünk, élőkért és elhunyt-jainkért minden szentmisében.

Mikor tehát lelkileg megújítja Jézusod érted a keresztáldozatot oltárainkon, úgy légy ott, mintha a hétfájdalmú Szűzanyával s a többi jámborokkal együtt a kereszt tövében lennél, melyen haldoklik és meghal érted az emberré lett Istenfia! O. A. M. D. G.! Ave † Maria!

Esztergom, 1939 aug. 6.

Juhász Béla.

Lelkiélet = lélek szerinti élet. Akinek a lelke él, látja — a hit révén — a természetfölötti dolgokat is, kapcsolatban van a jó Istennel. Táplálkozik imádsággal, Isten akaratának teljesítésével s legfőképp a legméltóságosabb Oltáriszentséggel.

A MUNKÁSSZELLEM.

Mostanában sokat foglalkoztatja a világot a munka értékelésének gondolata. A társadalmi kérdés homlokterében áll s az Anyaszentegyház maga az, aki a legjobban síkraszáll a munka megbecsülése érdekében. XIII. Leó és XI. Pius pápák világhírű körlevelekben hangoztatták azokat az elveket, amelyek megnyugvást hozhatnak a háborgó világ munkásfrontján. Amíg a körlevelek gyümölcse megéri nem lesz haszontalan arra rámutatnunk, hogy a világon a *munkásszellem* mennyire kirívóan fogyatkozóban van. Nem a munkavállalás készsége hiányzik, hanem inkább az a régi becsületes szellem, amely a munkást eltöltötte: *értékeset és jót teljesíteni a munkával; ellenértéket adni a megjavított fizetésért és jó szívvel adni, együtt érezni a munkaadóval.*

De mi köze ehhez a mi szeptemberi imaszándékunknak? Mi is szeptemberben szoktuk újrászítani az oltáregyleti munka tüzét. Jó arra gondolnunk, hogy mire vállalkoztunk és mit kapunk érte?

Mi az Oltáregyesületben a szentségi Úr Jézus közvetlen munkatársai vagyunk. Az Oltáregyesületben a lelkek előtt örökmécscecseknek kell lennünk: szentségimádásainknak, szentáldozásainknak és apostoli buzgalmú megnyilatkozásainknak betetőzése az a kézimunka, amelyet az Oltáregyesület hozzáértő tagjai a szegény templomok számára végeznek. Mindezért folytonos kegyelmi segítség s egykor az Úr «fölte nagy» jutalma jár.

Mennyire szükséges tehát itt is a jó munkásszellem! Jót, értékeset adni az Úrnak! Őt nem lehet becsapni, mint a földi uraságokat, amelyeknél rengeteg hűtlenség, képmutatás és látszatszerintiség mögött húzódnak meg a tökéletlen teljesítmények. Az Úr Jézus mindent úgy lát, ahogy van, nem ahogy látszik.

Kedves Oltáregyesületiek! gondoljunk sokszor arra, hogy mi *nem* dolgozhatunk csak látszatra vagy nem egészen az Úr dicsőségét kereső lélekkel. Ha bennünk is aludnék a benső igazság, ha nálunk is csak felszínes és léleknélküli volna az, amit teljesítünk az Oltáregyesületben, akkor hová menjen az Úr vigaszt keresni, részvétet találni? Ki lesz a világ szellemi sivatagjában az Úr oázisa, ha nem az egész Oltáregyesület nevében imádkozó, áldozó vagy dolgozó oltáregyesületi tag?

Imádkozunk a munka igazi szelleméhez szükséges segítőkegyelmekért önmagunk és oltáregyesületi testvéreink számára, de ne hagyjuk ki a munkásvilágnak szükséges lelki segítségét se. Jöjjön az igazság és tökéletesség világa minden téren!

VATÉLJES • BÜCSÜKAV

Szept. 1-én, 7-én, 15-én egy tetszésszerűn napon az imádási óra és a közös ájtatosság napján.

Központi.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Az Oltáregyesület új bíboros protektora. Mint a római oltáregyesületi világközpont zárdájának főnöknője Rómából, *Esterházy Mária* grófnő országos elnöknőkhöz írt levelében jelenti, XII. Pius pápa Őszentsége az Oltáregyesület protektorává (ügyeinek a Szentszék előtti képviselője) *Cattani* bíboros úr Őeminenciáját nevezte ki az elhunyt *Serafini* bíboros-protektor helyébe. Mint a Gioia Luigia főnöknő írja: «Ez a választás — t. i. a Szentanya részéről — a legszerencsésebb. Őminenciája nagyon nagybecsűli az Oltáregyesületet, biztosan jó atyja is lesz neki, igazi Protektor (oltalmazó) és méltó utóda *Serafini* kardinálisnak». Hála Istennek! (A levél a legnagyobb elismeréssel adózik a magyar oltáregyesületi központnak, főleg a kongresszusi teljesítményeiért.)

Nekünk való sorok (egy beszámoló-ból): «A múlt évi Eucharisztikus kongresszus és Szent István jubileumi év s az idei XXVIII. Katolikus nagygyűlés alkalmával sok szó esett Szent István királyunkról. Hejyles is volt ez így, mert nagy szükségünk idején megmutatta segítő közbenjárását.

Nekünk, nőknek, azonban hiányos lett volna az ünneplés és emlékezés, ha ugyanekkor nem küzdött volna egy kevesek által ismert, illetve átélt és átélmélkedett gondolat, hogy a magyar nők szeme elé példaképpel odaállítsa boldog Gizellát, első szent Királyunk hitvesét. Életének nem a derűs és boldog napjaiból, hanem a megpróbáltatás nehéz idejéből. Férje halála után igaz, erős lélekkel a veszprémi zárdába vonul s ott hímezi, varrja a szebbnél-szebb egyházi ruhákat az Isten dicsőségére, egyháza javára, fájdalmanak enyhülésére és lelkének nemesítésére.

Magyar Nők! a boldog Gizella-

körök fenti célok megvalósítására alkalnak. Igaz, hogy még csak az indulásnál tartunk, de reméljük, hogy rövidesen érezteti áldásdús munkálkodását és segítőtársa lesz az Oltáregyesületnek, hogy minél több kezdő és szegény templomot tudjanak gyorsan és előirásos felszereléssel ellátni, illetve megajándékozni.

Ha a hívek nagy tömege tudná, milyen nehézséggel küzdenek azok a papok, akik egy-egy szegény vagy elhagyatott helyen egyházközséget szerveznek, kápolnát építenek és sokszor az egyházi felszerelést úgy kell összekoldulniok, akkor az Oltáregyesületek a boldog Gizella-körökkel, továbbá a hívek áldozatkészségéből és munkájával megerősödvé gyorsan segíthetnének a szűkölködőkön.

Az áldozatkészségnek szép példáját mutatta a mi Oltáregyesületünk is. A volt trianoni határszélről érkezett hozánk egy kezdő egyházközség papjának segélykérése. Tagjaink áldozatkészsége igazán bámulatos volt. Talán azért is, mert mint kezdő egyházközség tagjai, mi is ismerjük a kezdés és nincstelenség nehézségeit. A begyűlt pénzadományból vásároltunk 1 db gyászmezőkönyvet, 1 db pacifikálót, 1 db kézmosót, 1 db szenteltvíztartót hintővel, 1 db örökmécses, 33 db «Szent vagy Uram» énekeskönyvet. A begyűlt adományokat, imakönyveket, szentképeket, jó könyveket, folyóiratokat, terítőket stb. 4 db cca 5 kg.-os csomagokban küldtük el. A csomagok megérkezéséről ezt írja a főtisztelendő úr: «Szerettem volna magamhoz kiáltani a 30 km.-nyi területen szétszórta élő kis nyámat, hogy ők is lássák boldogságomat és együtt örülhessenek velem...» Továbbá írja levelében: «Tuldságosan szegények és gyöngék vagyunk

ahhoz, hogy ekkora jót méltóképen meghálálhassunk. De tudjuk, hogy van Valaki, Aki a szegények és gyöngék iránt oly nagy szeretettel volt mindig. Aki maga a gazdagság és hatalom: az Úr Jézus Krisztus. Tehetetlenségünk és szegénységünk minket is Hozzá hajt, mert érezzük, hogy szerény és hálás kérésünket nem utasítja el. És ez a kérés, amit gyermekded lelkünk imádságának láthatatlan szárnyain küldünk fel hozzá naponként, így hangzik: Áldd meg Úram azokat a jó és nemes lelkeket, akik a te kisdéd nyájadnak lelki szükségleteit annyira a szívéükön viselik és ezen szükségletek előteremtésén oly fáradhatatlan buzgósággal és oly áldozatos szeretettel fáradoznak. Áldd meg őket sok-sok örömmel és boldogsággal, halmozd el őket kegyelmed erejével, telítsed szívüket szereteted tüzevel, vérted fel őket az önzetlenség fegyverével, hogy lankadatlan buzgósággal és meg nem törő kitartással folytathassák azt a gyönyörű lélekmentő munkát, amelyet megkezdtetek ...»

A fenti levélnek az eredményeképpen újabb csomagot tudtunk küldeni, mely többek között horgolt csipkés karinget, imakönyveket, rózsafüzéreket, régi folyóiratokat, katolikus könyveket s egyéb apróságot tartalmazott. Az épülő kápolna részére is kaptunk adományt. Ezenkívül kaptunk még pénzadományt, folyóiratokat, vég vásznat. Milyen lelkesedéssel munkálkodnak majd tagjaink e vászon feldolgozásán, mikor tudják, hogy egy egész új kápolna leg-sürgősebb felszerelését kell ellátni. (Ez a kápolna most épül, mert a már meglévő kápolna az egyházközség szélén van s így a hívek nagyrésze a távolság miatt nem tud odajárni.) Ó, mi minden kellene még e kápolnába: oltár, gyertyatartók, misekönyv, szertartáskönyv, misekönyvtartó, evangéliumos könyv, örökmécs, misézőkehely, oltárszőnyeg, piros, fehér, zöld, lila és fekete miseruhák, palástok, kéztörülőkstb.

A napi áldozók, oltáregyesületi tagok továbbá mindazok a buzgó és vallásos nők, akik a XXVIII. katolikus nagygyűlés keretében a Hősök-terén 1939 május 19-én este tartott szentségimádáson olyan példatadó buzgósággal és kitartással vettek részt, reméljük, hogy azok a boldog Gizella-körökben csoportosulva áldozatkészségben és munkában is kiveszik majd részüket.

Budapest—felsőkrisztinavárosi—németölgyei Oltáregyesület.

Neszmélyen baj van! Súlyos csapás érte aug. 17-én este a neszmélyi zárdát. Hirtelen olyan vihar tört ki, amilyen embremlékezet óta sem volt a községben. Szokatlan irányból, észak-keletről jött a ciklon, 7 órakor, amikor már koromsötét volt. A villámok egymást érték, a villámcsapások egész sora zúdult a vezetékekbe és óriási felhőszakadás (közel 400 milliméteres csapadék!) zúdult a hegykatlanban fekvő községre. Sertés- és baromfiólak úsztak az árban, amely mindent elsodort ami útjában volt. Hatalmas fákat, villanypóznákat döntött ki és rengeteg épületet rongált meg. Köztük legjobban az új zárdát. Mintha az ördög tombolt volna a zárdá ellen, ahol éppen lelki gyakorlat (a szokásos 8 napi első napja) volt. Ott volt a viharnak legnagyobb ereje. A kertben 25 drb gyümölcsfát döntött ki tövestől és feltépte az erős új tetőt. Mázsás gerendát a rászögelt deszkával és palával együtt messzire vitte (akik ismerik a zárdá mellett folyó «Cedron»-nak nevezett folyócskát, azon túl az augusztinusok szőlője mellé!), a palákat, léceket, deszkákat pozdorjává törte, az egyik gerendából szinte szilánkok lettek. A nagy zárdaház tetejének egyharmadát egészen megsemmisítette, csak a középső fögerenda maradt épen. A zárdá körül úgy hullottak a villámok mint az eső. A légnyomás betörte a hegy felől a zárdá összes ablak- és ajtóüvegeit. Amikor e sorokat írjuk, még nincs szakértő kárbecslés, de aligha

lehet a javításokat kétezer pengőből megcsináltatni. A zárda lakói — mivel tető hiányában az emelet beázott — a földszint folyosóján hálnak. A zárda főnöknőjének nyilatkozata szerint oly borzasztó volt a vihar, hogy az egész ház összeomlására és a halálra voltak elkészülve, amelyet a kápolnában imádkozva vártak. A kápolnának és könnyű kis tornyának azonban semmi baja sem történt. Lehet, hogy úgynevezett «hideg villám» műve volt az erős új tető tönkretétele, amelyen pedig volt villámhárító, amelyet a tetővel együtt leszakított a vihar. Egy a bizonyos, a kár itt van s bizony elég nagy baj, mert a neszemélyi zárda még szegény, még sok minden hiányzik benne, a többi között a jövedelemforrások is. S hozzá klauzúrák. Tagjai nem mehetnek segítséget kérni, mint a károsultak szoktak. Azért itt adunk hangot a neszemélyi zárda segítségkérésének: tudva azt, hogy neszemélyi jötevőink nem zárkoznak el annak az intézménynek felkarolásától, amelyet — a szentségi Úr Jézus nagyobb

dicsőségére — létrejönni segítettek. Adományokat szívesen továbbít az oltáregyesületi iroda, de egyenesen Neszemélyre, a zárdafőnöknő címére (Mária Elek anyja) is küldhetők. Kedvünket nem veszi el a csapás. Isten megengedte, hogy az ördög anyagi kárt okozhasson a zárdának; de ezt nem engedhette anélkül, hogy ne látta volna a lelki jót, amely ennek (talán éppen a lelkigyakorlatok alatt) nyomában jár. Mint az arsi szent plébános — akit az ördög rengeteget kínozott — szokta mondani: c'est un bon signe^o, jó jel, amikor az ördög nagyon haragszik. Valami igen szép hivatása lehet ennek a háznak, ha ennyire dühöngött ellene a gonosz lélek.

Veszprémi zarándoklásunkról (amelynek programja már készedve készreállott, hogy az Örökimádásban leközöljük), sajnos, újra le kell mondanunk. A nagy világfeszültségben szükséges mozgósítás és a velejáró vasúti változások és bizonytalanságok miatt jobb időket (jövő tavasz?!) kell várunk.

Horváth Géza: Égi hullámokon. † Dr. Tóth Tihamér előszavával. Szerző kiadása.

Rádióbeszédeket hallásból leírt, majd a szerzők átnézése után kiadott a szerző, aki hitoktató Felsőgallán. Bámulatos szorgalom kellett ahhoz, hogy a könyv megjelenhessen, de megérte a fáradságot, mert maradandó értékű szónoki egyéniségek legjobb beszédeit tette hozzáférhetővé. Azok, akik már beszéltek rádióba, tudják, hogy mily sokan vannak, akik az egyszer elhangzott beszédet írásban is akarják olvasni. Horváth hitoktató azonban nemcsak ezeknek tett szolgálatot, hanem mindenkinek, akinek a könyv kezébe kerül.

Feudt Edith: Az eucharisztikus kongresszus halhatatlan eszméje és örök lényege. Esztergom, 1939. A hosszú címtől nem kell megijedni! Nem unalmas disszertációról van szó, hanem egy rendkívül jó ítélőképeségű és művelt — a felvidéki hazatéréssel nyert — frónők nagyszerűen világító lelki meglátásai vannak itt együtt e kedves képekkel is ékesített könyvben. A cím tartalmát adja hűen, élvezetesen és a lélek számára élményt, lendületet, bizalmat, bátorságot öntő tények elmondásával. Szívesen ajánljuk ezt a nekünk való könyvet. Megrendelhető Buzárovics könyvkereskedésben, Esztergom.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. Mészáros János**

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.